

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 lipca 2019 r

skargi obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. WO – (...)

postanowił:

1. oddalić skargę;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 26 czerwca 2018 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W., w sprawie radcy prawnego M. G., obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11, art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 1, art. 27 pkt 5, art. 28 ust. 3, art. 29 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, sygn. akt WO- (...) uchylił w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 9 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt D (...) i przekazał sprawę Okręgowemu Sądowi Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. do ponownego rozpoznania.

Skargę na ww. orzeczenie złożył obrońca obwinionego, zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 437 k.p.k. Zdaniem obrońcy obwinionego zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania wobec braku

naruszenia przez obwinionego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego tj. art. 11, art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 1, art. 27 pkt 5, art. 28 ust. 3 oraz ust. 2. Zdaniem skarżącego podejmowane przez obwinionego czynności nie wyplenily przesłanek wskazanych w dyspozycji ww. artykułów. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest niezasadna, bowiem skarżący nie wykazał, że wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego naruszyło art. 437 k.p.k.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Cechą charakterystyczną przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 k.p.k. jest to, że zachodzi konieczność uchylenia orzeczenia, niezależnie od sformułowanych w apelacji zarzutów. Uchybienia wymienione w tym przepisie sąd odwoławczy zobowiązany jest wziąć pod uwagę z urzędu, co oznacza konieczność przeprowadzenia kontroli odwoławczej poza granicami zaskarżenia i sformułowanymi zarzutami.

W realiach przedmiotowej sprawy powodem kasatoryjnego orzeczenia Sądu odwoławczego było wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci orzeczenia przez Sąd I instancji kary nieznaną ustawie, określonej w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k.

W postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi od wyroku sądu odwoławczego Sąd Najwyższy nie może więc oceniać, czy zaistniały merytoryczne podstawy do wydania wyroku zmieniającego - nie jest bowiem władny na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k. do oceniania materiału dowodowego przedstawionego w sprawie. Interwencja Sądu Najwyższego w ten materii stanowiłaby naruszenie kompetencji sądów pierwszej i drugiej instancji do rozpoznania sprawy. Przedmiotem kontroli w postępowaniu ze skargi na orzeczenie sądu odwoławczego jest jedynie stwierdzenie, czy uchylając orzeczenie sądu pierwszej instancji

z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 437 § 1 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego, skarżący w żaden sposób nie wykazał trafności podniesionego zarzutu, podkreślić przy tym należy, iż ocena przeprowadzonego postępowania dowodowego – z której skarżący uczynił w głównej mierze podstawę skargi, pozostaje poza zakresem rozpoznania Sądu Najwyższego. W ocenie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego przez sąd odwoławczy, zatem stanowisko Sąd II instancji jest trafne i celowe.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. orzeczono jak w części wstępnej postanowienia.